

Fará una entrematiadura cada diumenge

ANY 1.er • BARCELONA, 11 SETEMBRE 1904 • NÚM. 37

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
— — BARCELONA — —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya, un any. . . . 3 ptas.
Idem, un semestre. . 2 id
Extranger, un any. . . . 5 id.

Los fills del alcalde del poble obsequian á EN PATUFET ab café y xampany.

COLABORACIÓ INFANTIL

¡Mare!

Difícil es explicar lo significat de la paraula MARE; ella es qui'ns ensenya a donar los primers passos, a enrahonar, a oferir a Deu las nostras oracions; es lo nostre tresor de ternuras que'ns cuyda en las nostras malaltías; es com una flor del jardí del nostre cor, com rosa de finíssimas olors, es modesta violeta que'ns ensenya las virtuts que devém seguir. Lo nom de MARE lo doném també a la Verge perqué va esser escullida pera MARE del nostre Redemptor. Alabém donchs a la nostra los que, per alegría, podém estimarla encara, ja que ella ha sigut lo nostre consol y guía, y demaném ab fervor a Deu que li concedeixi molts anys de vida ab verdadera salut, y aixís junts ab la nostra mare poguém viure ditxosos fins que arribi lo moment d'entregar a Deu lo nostre últim sospir.

MERCÉ FARRIOLS

HISTORIETA.

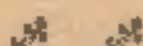

¡.....¡

Un consell

PATUFET, amiguet meu,
no estiguis pas més a fora,
perque ara ab los mals que hi ha
pots agafá alguna cosa.
Si'm volguessis creure a mí
no faria més tabola,
cap a casa falta gent
y bona nit y bona hora.

JOSEPH AGUILAR (13 anys)

A tú En Patufet

Avans de que tú a ribis
jo te vull felicitar,
perque, vaja tú ets un noy
que't farás sempre estimar.
Vas venir á Barcelona,
tothom de tú'n va parlar,
y ara que has anat al poble
tothom per tu sempre está.
Tú vas ser rey de la festa
que's va fer al envelat,
y tan bon punt te van veure
d'aplausos no'n van faltar.
Hasta l'ilustre Rector
d'aquell reduhit poblet
axis qu'a n'a tú't va veure
va dir:—¿Qué tal, PATUFET?
Al sentir que't nomenavan,
encar que fossis petit,
contestavas desseguida:
—¿En qué jo los puch servir?
Lo Rector aixó al sentirse
va dir ben impresionat:
—Molt be, PATUFET, ja veig
que sabs forsa urbanitat.
Axis m'agrada noy maco
que't sápias espavilar,
mentres a tot hora't buscan
per poderte retratar.
—¿Es vritat lo que t'he dit..?
si no ho es perdó't demano,
encare que no hi cau be
sent dels dos tú lo més nano.

JAUME SEGALÉS (13 anys)

Jo't convido

Si es que vols passar l'estiu
te convido, amich lleal,
al poble de La Bisbal,
que aquí tota cuca hi viu.
Te presentaré als amichs,
que sempre 'm parlan de tú;
no't despreciará ningú,
tant los pobres com los richs.
Te daré bons aliments,
bona carn, bon pá y bon vi;
¡apa, cuyta, digas sí!
no fassis pas cumpliments.
Soch ampurdanés y ho dich
ab franquesa: al arribar
no fas més que demanar
pe'n

JOSEPH COLL Y PERICH (13 anys)

M'ho vols dir?

Amich PATUFET,
tú que ets bon noyet,
¿me voldrias dir
qué'n fora millor
que ara fes molt fret
ó que'n fes calor?

JOSEPH M.ª CASAS (9 anys)

A En Patufet

PATUFET, jo molt t'estimo
y un regalo te vull fer,
perque vegis que m'agradas
y ets mon amich verdader.
Y ara tú'm podrias dir
qué es lo que't vull regalar,
dintre de dos ó tres dias
tú be prou que ho trobarás.
Ara adeu, xich PATUFET,
espero contestació,
y'm despedeixo de tú
ab tota satisfacció.

LLUISET GODO Y PLA (11 anys)

Un model d'aquest estiu

Una fontada

¿Hi voleu venir, minyons,
á beure a la Rabassada?
farém una costellada,
y un arrós ab bons capons.
Ab las catifas de flors
sentats tots a la campinya,
apurant such de la vinya
alegrarém nostres cors.

Y ab joya com enfilall
de bon humor y de festa,
ab un ramet de ginesta
baixarém tots cap avall.

REGINA GRAO (14 anys)

Puritanisme

Aquell any sí que n'havía de ser de lluhida la festa del poble; hi havía Ofici á la Iglesia, sardanas á la Plassa, fochs artificials al camp d'en Coll, ball de nit al embalat, y fins vindrían *Els Parrots* de la Bisbal.

Pero encara més; havían fet fer á Barcelona una imatge de la Mare de Deu de Agost, que, com ja deveu saber, está ajeguda. Alguns días avans de la festa arribá la imatge y també un dependent de la casa de Barcelona pera entregarla.

Al punt de mitjdía s'aplegá tot l'Ajuntament en corporació y se'n aná á la Iglesia pera veure la imatge, y á fí de que l'apreciessin més bé, lo dependent los hi ensenyá dreta, pero los regidors digueren al véurela en aquesta posició, que no era la qu'ells volían.

Lo senyor Rector y'l dependent miraren de convéncels; tot fou en vá, no hi va haver més remey per aquella gent que ferne un'altra.

Al cap de quatre días va tornar lo dependent ab una altra Mare de Deu d'Agost que'ls agradá molt.

La imatge era la mateixa de la primera vegada, sols que'l dependent va tenir bon cuydado d'ensenyarla ajeguda tal com los regidors volían.

XIRIBECHS

Lo rossinyol

Rossinyol, bon rossinyol,
rossinyolet de montanya,
vina aquí ab ton company ó
á alegrarlo ab tas cantadas.
Quan recordo que de nin
ta canturia 'm consolava,
y ab aquell cant dols y viu
molts matins mon plor calmavas.
No puch menys jo que exclamar:
¡quina ditxa jo'n tenia!
no puch menys jo que exclamar:
¡que felissos aquells dias!
Quan ja n'era mitj matí
me posavan ab tú al ombra,
baix ton arbre jó escoltant
tas canturias tan hermosas.
Cada tarde y per costum
que de tú jo'm recordava,
t'esperava que vinguesses
al demunt de la teulada.
Quan l'hermós sol ja's ponía
tú'm venias á avisar,
lo meu són acompanyavas
desde un arbre ab ton cantar.
Passava la nit d'un somni
somniantne rossinyols,
y á cada moment te veya
donar per ma casa un vol.
Quan lo matí clarejava
tú'm venias á avisar,
y ab lo teu inspirat cántich
prompte'm feyas deixondar.
Rossinyol, bon rossinyol,
rossinyolet de montanya,
vina aquí ab ton companyó
á alegrarlo ab tas cantadas.

J. MERCADÉ (15 anys)

¡Veniu!

Veniu, germans meus,
veniu y cantém
la patria estimada,
la joya del cel.
Cantém sas bellesas,
sas glorias cantém;
sas altas montanyas,
sos rius riallers.
La patria estimada
ab joya alabém;
sas altas montanyas,
las valls y conreus.
La patria es la vida
ahont tot hi creix,
ma patria estimada
n'es joya del cel.

JOAN BADIMON

Examen.
—¿Ahont se trova situada la lluna?
—En lo pou de casa.

L'ávia d'en Frederich

No't burlis jamay de ningú ni de las cosas que no comprenguis.

Aixó m'ho digué un jorn ma benvolguda ávia (e. p. d.) y á seguit m'esplicá aquesta petita historia que trasmeto tal com la vaig sentir.

Eran las festas de Carnaval, y dos jovenets de 18 y 20 anys respectivament determinaren disfressarse lo diumenge de ditas festas tenint que trobarse abillats ab lo trajo que cadascú cregués més convenient a las deu del matí á una cervesería molt coneguda. Pro avans de passar endavant tinch de fer coneixer las opinions oposadas que abdós tenían; lo mes jove era sencillot y espantadís y 's deixava portar pel que sabía manejarlo, y l'altre, ó sía'l de 20 anys, tot lo contrari; era un xich orgullós y al que podía arreplegar no'l deixava sinó després de ferlo passar per allá hont ell volía.

Sapigut aixó torném al fil de la nostra historia.

Lo dissapte a la nit no comparegué'l Frederich, ó sía'l de 18 anys, tant aviat com los demés días.

Portava sota'l bras un farsell molt voluminós y que deixá sobre la taula y donant la setmanada a la seva ávia; després de reserverse lo *seu*, y fent mitja rialleta, li digué:

—Avia, ¿a que no encerta de que'm disfresso?

La bona ávia després de rumiá un xiquet digué:

—No'n trovo cap que me agradi, perque lo disfressarse es escarni á Deu.

—No, ávia: Lo meu trajo se diferencia dels altres, es.. de bisbe.

—¡Oh! y vols dir que farás las mateixas bonas obras que faría un bisbe de debó?

—Pro ávia...

—No, no; creume Frederich; no vulguis apurá la paciencia, que Deu un día ó altre't castigaría... ¿fas ab lo cap que no?... com vulguis, pro recórdat de lo que t'ha ditla teva ávia.

***

A las sis del matí del día següent ja estava en Frederich llevat y rentantse. Deurían ser cosa de las set y mitja quan trucaren a la porta. En Frederich que tot just estava esmorsant, amaga'l plat y tot lo demés dintre l'armari y dihent a l'ávia que ja podía obrir, s'amagá dintre'l seu quarto tot refun-

funyant; mes s'alegrá al saber que en lloch d'una visita com ell creya que seria, era sencillament una tarjeta de son amich en la que li deya se vestís depressa puig vindría desseguit a buscarlo. Ab un salt s'acabá de vestir sens recordarse del esmorsar y volgué veurers al mirall. ¡Que n'era de diferent ab aquell trajo tant plé de brodats d'or y aguantant ab la má dreta lo bácul que semblava talment de debó quant solsament era de cartró! y'l trajo tant ben ajustat que no semblava sino que li haguessin fet exprés... quina patxoca que faría... y després de pensar y rumiar de qu'es vestiría'l seu amich doná la última má a la *toilette* com ell deya, aná a posarse l'última pessa d'aquell bonich trajo; mes al posársela li semblá veurer al mirall y darrera seu una figura tota roja, que tot seguit reconegué per un dimoni, ab dos grans orellas y dessobre'l cap dugas banyas que fent un parell d'espirals acabavan en punta; una cara entre negre y roja ab una fesomía tant lletja com lo pecat, que s'en enreya hipócritament... los cabells se li posaren de punta, la mitra li caygué de las mans, la cara groga com la cera y'ls ulls fixos ab aquella figura que semblava que l'hagués hipnotisat y que seguía fent la mitja rialleta. Una suhor freda li banyá tot lo cos y flaquejantli las camas caigué als brassos del dimoni que no era altre que'l seu amich.

Soch jo, — digué aquest, trayentse la careta—no t'espantis.

Pro'l Frederich restava mút y ert com una estátua. Llavors veyent que no responía s'el carregá als brassos y cridant á l'ávia que hi corregué tota esverada lo colocá al seu llit.

Be prou feren, amich y ávia lo que estava al alcans de las sevas imaginacions. Esforsos vans. En Frederich restava fret y ab los ulls oberts y fixos sempre com clavats á una sombra invisible.

Al últim, després de fer la bona ávia tot lo que bonament podía, digué al amich que anés a cercar un metje.

La pobra ávia no sabía que ferse y tot somicant deya entre dents: ¡Pobre fill meu! ¡Deu l'ha castigat!

Una hora després estava en Frederich voltat de varias personas que s'havian ofert pera vetllarlo.

—Papa, ara ningú deu tenir seny.
—¿Per qué?
—Perque diuhen que qui no té tret no té seny.

Lo metje receptá un líquit que retorná al malalt pero no bo y sá com tres horas avans sino groch, la vista extraviada, fondos los ulls y aixamplats de tal manera'ls forats del nas, que feya feredat...

Llavors lo metje digué:—Aixó no será res; un petit susto que li ha tret la forsa de las sanchs, pro d'aquí quatre dias ja podrá *sortir* a *fora*.

Quan se'n aná l'acompanyá hasta la porta l'amich y li digué dugas paraulas a cau d'aurella. No sé lo que li digué que llensá un xisclet que fou ofegat pel mocadó que rápidament s'havía apropat a la boca al mateix temps que la veu del metje repetía baixant la escala: —No será res... no será res...

* * *

En efecte, al cap de tres dias a las once de la nit després de confessarse y pendre'ls sants sagraments, puig ell mateix los demaná, deixava aquest mon pera anarsen a un altre de millor.

En aquell mateix moment arrivá l'amich que's llensá als peus del llit plorant y dihent:—¡Perdó! ¡Perdó!...

Ab prous apuros feren l'amich y l'ávia lo que pogueren pera enterrarlo decentment y al tornar del cementir digué l'amich a la ávia que volia anés a sa casa que la cuidarían molt be, pro ella s'hi negá dihent que ja que a n'aquell piset hi havía mort tota la familia just era qu'ella hi volgués també morir.

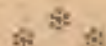
* * *

Mitj any després passava un enterro al que hi anava tot endolat l'amich del difunt Frederich aixugantse de tant en tant una que altra llágrima que li brollava dels ulls.

¿Sabeu qui era'l mort?

Era l'ávia de'n Frederich.

AGUSTÍ GIL

Tinch un aixerit amich,
que es molt graciós y discret
molt trempat y tan bonich
que li diuhen PATUFET.
Sos escrits son molt graciosos
y á escriure be'ns exercitan,
y, per tant, los nens y nenas
de tot cor te felicitan.

RICART HERRERA Y RAMOS
(11 anys)

—¿Vol fer lo favor de posarse be?
—¿Encara més be del qu'estich?

¡Jezúz, quina beztia!

Impossibles

Per un Astrólech.—Contar las estrellas que veu un quan lo trepitjan.

Per un Llauner.—Soldar un canó de *perdiu*.

Per un Aereonáuta.—Aixecarse ab una bomba d'incendis.

Per un Carreter.—Guiar un cavallet de pintor.

Per un Músich.—Tocar de cap al sostre.

Per un Dentista.— Arrencar una dent d'engranatxe.

JESUSET SERRAT

Declaració

al meu simpátich «Patufet»

Amich PATUFET: Encara
que á una nena no es prudent
declararse, jo ho faig are,
puig tinch permís de ma mare
y vaig á ferho al moment.
No't creguis que't digui alló
«Que sense tú no puch viure!»
«Que'm moriré!» ah! nó, nó,
son romansos tot aixó,
es ridícul y fa riure.
Lo que't diré, PATUFET,
sense ferhi esforsos grans,
que m'ets simpátich, baylet,
que'l diumenge ets mon juguet
y que't tinch sempre entre mans.
Y es que ab tú veig una cosa
que ab los teus germans no hi es,
llegenda amena y sabrosa
tant en lo vers com la prosa,
y en los gravats encar més.
Renyit ab aquest sistema,
qu'es odiós per tots cantons,
d'escriure articles que'l tema
no resol may cap problema,
si no excita las passions.
Tú al revés, ab tots fas colla,
pensant en casa y res més;
ni política qu'embrolla,
plat ben fondo, plena l'olla,
y riures de lo demés.
Perxó més que á tos germans
te contemplo jo ab vivesa,
y passo dolsos instants
com hi passan los aymants
al costat de sa promesa.
Ab aixó ja ho sabs, baylet,
no sé si ho he fet ab gracia,
per si ó per nó ja está fet,
sigas sempre bon xiquet,
y es teva

DOLORS DE GRACIA (15 anys)

La font

Vingué l' altre día mon amich Joanet a convidarme per'anar a una font; com que a mí m'agrada tant disfrutar de las delicias del camp, vareig demanar permís a mos aymats pares, y un cop obtingut, nos lligarem be las espardenyas y marxarem. Lo sol feya poch que havía sortit, l' oreig refrescava nostras caras y l'alegría posava en moviment a tots nostres membres.

Caminarem mitj'hora y arribarem al punt que'ns dirigiam; asseguts al devant de la font contemplarem l'espectacle: lo soroll de l'aygua que cau, las verdosas catifas del blat que va creixent, las flors de distints colors qu'engalanan als florits arbres, las perlas de tots colors que penjan d'ací y d'allá formadas per las gotas d'aygua que descomponen la llum del sol, las flayres que'ls romanins y farigolas despedeixen, lo passar y traspassar de las orenetas que ja han tornat de llunyans paissos... creume, estimat PATUFET, está en un paratge aquesta font que no té igual. Després d'aquesta contemplació desferem los mocadorets, traguerem l'esmorsar que nostres pares

ens prepararen, y ab la gana que havíam agafat no deixarem ni un rosegonet; varem beure de l'aygua de la font, y tots satisfets del hostatge marxarem, encara que ab recansa, cap a Manresa a notificar als nostres apreciats pares las bonas impresions de nostra sortida.

No puch menys, apreciat PATUFET, de recomanarte las excel·lencias de las visitas a las fonts, pera que, coneixentlas, las aymis, aymantlas, las practiquis, y aixís, pugas disfrutar d'ellas.

FRANCISCO PONTÍ

Epígramas

Un xicot molt poca solta
y burro de mes a més
sens conéixer quas[illegible],
aná á casa un amich meu,
y li preguntá molt teso:
—¿Quin ofici tas, Andreu?—
contestantli aquell ab burla.
—Jo faig d[illegible] a c[illegible]ate[illegible]

R. TARRÉ Y SAMS.

* * *

A Barcelona va anar
un company meu de carré,
y'l seu oncle'l va portar
després de sopá al cafè
Y quan l'oncle li digué
—¿Qué voldrás beure, Mateu?
lo xicot li respongué
—Voldria veure'l Liceu.

P. FE[illegible]

* * *

Parlant de deutes a[illegible]
me deya un amich V[illegible]ells
—Jo no pago comptes vells
—¿Y 'ls nous? —Los deixo envellir.

RICARDET V.

* * *

Com [illegible] agradá tant lo vi
al senyor [illegible],
pregá un dia á sa muller
dona que tenia bon fi
—Quan jo me mori, Assumpta,
ja sabs, donchs, lo que has de fer:
d'enterrarme en lo celler
que'l padrí té á Rosselló.

ENRICH DOMENECH (16 anys)

La guerra rus-japonesa

Sempre m[illegible] japonès
que n'hi ha de tot lo meu avi.
Y [illegible] saber per què m[illegible]
perque te [illegible] guanys
L'altre dia quan m'ho deya
vaig contes[illegible] empipa
[illegible] fer de rus.
y armarem un [illegible] d'escacs?
a[illegible] sabrem qui s'en[illegible]
dels pobres bel·ligerants
la victoria que prevenen
los russos entar[illegible]
Ja veurás que no s[illegible]
se [illegible] espera [illegible] pobre rus
Casus belli—me contestá
[illegible] de gust
P[illegible] poso les pessas,
surt lo rus [illegible] ach
ab un exercit de peons
compacte y es[illegible]
De pres[illegible] ab [illegible] y [illegible]
a [illegible] dels dos cavalls
¡que n'hi [illegible] rus!...
tot preparant [illegible]
¡Ay pobre rus de meu avi!
ab torras, peons, rey
reyna, alfils y cavalls
prompte [illegible] de castell.

—Manelet, jo si tingues 5 centims comprariа a... y...
—Jo m comprar a... chs.

...ha va capitular
...as ... bons
sens honrar... ap... at
perque ... les ... honors

Profeta ver...able
de ... que ...
que m ha fet una ressenya
pe... meu Pat...fet amich

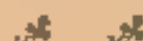
[illegible] (14 anys)

... Agost 1904.

Acudits

—Digui *papá*, ¿es veritat que'l cocodril lo després de haver menjat, plora?

—Sí, fill meu, quan lo mosso del restaurant li presenta'l compte.

—Pésim una lliura de aquets pastelets.... ¿Quant valen?

—Tres pessetas.

—Y d'aquells altres.

—Lo mateix, tres pessetas.

—Donchs pésimen una lliura d'aquestos y deixo los primers. Passiho be.

—Dispensi; no ha pagat los pastels.

—¿No diu que costan lo mateix que'ls primers? Donchs si tant valen los uns com los altres, ab los primers que li deixo pago'ls segons que m'emporto, y en paus.

FRANCESCH BALENYÁ
(12 anys)

Lo mellor entreteniment

F... ig... ntne de ... or
va... ... dexar cap a fora
... te ... vaig ... ar
mes ... q... ... ona.
... or... ... o ... neo
corro per a... ... per avall;
... en ... mes per las ... osas
... de gat.
Mes ... corr... ... canso
... per a ... ugar
... sortir ... p... a
y a casa m... quedar.
... en ... casa
mes com a... sc... ler,
... l'escola penso
... mes que ...
... son ... de ... pos
no ... pas es... ar.

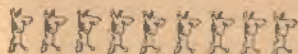
y busco trobar qui ensenyi
sens haver de rumiar.
Y com son cosas
que son dificils,
jamay me canso
de preguntar.
Fins que trobantne
un amiguet:
Llegeix—va dirme—
EN PATUFET.
Y, en efecte,
de tot hi ha,
escrits de broma
y fins de plorà.
Hi han articles
dant instrucció
sens que tingueu
de dar llissó.
Y EN PATUFET
vos ensenyarà
los jochs bonichs
bons per jugà.
Hi trobareu
concells, rondallas
y fins també
endevinalles.
Ab això, cregueu,
fassi calor ó fret,
compréune sempre
EN PATUFET.

ERNEST BATLLE (14 anys)

Pro Patria

Jo no negaré ma patria,
PATUFET, vaja ahont vaja,
y quan «¿d'hont est?» me preguntin
De la terra catalana,
respondré, qu'ayma 'l trevall
y obra minas d'or y plata.

SIÓ DORIA. (15 anys.)

—Y be, qué plourá ó no, PATUFET?

—Me sembla que si s'aguanta com ara..., no'ns mullarém pas.

Al Montseny

(A la meva amiga Hortensia Viñas.)

Hi han al Montseny boscos frondosos
que al bell hivern son plens de neu.
Semblan los morts que, alsant sos osos,
sota d'inmensos llensols blancosos,
trenquin sas tombas, á un crit de Deu.

Al cim de tot de la carena
s'alsa la creu de Matagalls.
¡Qué's magestuosa en nit serena,
quan mitj l'enrotlla la lluna plena,
voltada d'ombras y xaragalls!

Saltironant per la nevada,
un rossinyol vola á la creu:
y en mitj la nit, freda y callada,
s'ou majéstuosa la refilada
del au hermosa, lloant á Deu.

GLORIA BELBENA Y REIG.
(12 anys.)

Curiositats

Llum dins de l'aygua

S'agafa una copa plena de aygua y s'hi tira un xiquet de cánfora del tamany d'una atmetlla.

Quan estigui á l'aygua se encen y fará llum.

Com qu'es cosa en que no s'hi pot pendre mal, y es un experiment curiós, per xó vos ho recomana lo vostre amich y company

JOSEPH JULI (10 anys)

Medallas: En Emmanuel Alegret. —En Alfons.—En Eduard Vilaseca. —En Joan Vilas.—Na Julia Bernal. —En Pau Vila.—En Mateu Vidal. —En *Piu*.—En Ernest Batlle.—En Miquel Miró.—En Joan Badia.—En J. Bal de i ló.—En Joseph Batista. —En Joseph M.ª Casas.

Carbassas: En Eussebi Roca.—En Joan Nolla.—En A. Cardona.

En Joseph Jové, no puch creure que vosté sigui l'autor del vers *La Escola*.—En Lluis Claravall, procuri sapiguer qui es que m'envia trevalls ab la seva firma.—*Un llegidor*, va ser errada d'imprempta.—En Jordi Serra, passi per aquesta Redacció de 7 y mitja a 8 mitja de la nit, pera parlar del *Calendari*.—En Manel Alegret y Lleonci, lo mateix li dich.—En Joan Baldrich, compliré l'encárrech.—En Antón Grau, en la secció corresponent ho trobará.—En Joseph Juli, mercés pel *joch curiós*, preparin d'altres.—En Narcís Coll, procuri que'ls versos consonin.

Quedan més cartas per contestar.

Imp. La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

SPORTS

Diferents maneras pera poguer pendre mal